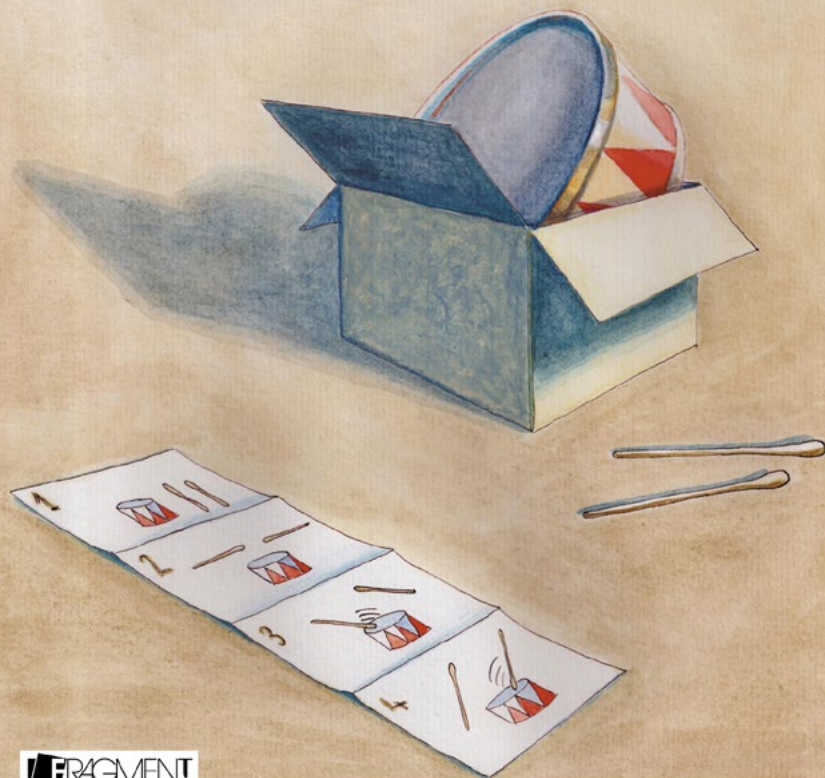

JOSEF LAUFER

Příbalový leták a další povídky

FRAGMENT

Příbalový leták a další povídky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Josef Laufer

Příbalový leták a další povídky – e-kniha

Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JOSEF LAUFER

Příbalový leták
a další povídky

JOSEF LAUFER

Příbalový leták
a další povídky

Ilustroval Vít Haderka

FRAGMENT

Horké léto 2015

Obsah

Předmluva: O černé a bílé krávičce	8
Muž s ovázanou hlavou	11
Teplo domova	19
Pošťák dvakrát nezvoní	29
Středa	37
Hausbót a hrdina	45
Jablko.....	53
Bicí souprava	69
Dva nápady denně – jeden zdarma	79
Příbalový leták	93
Vyjednávač	105
Rondo vivace	115

Předmluva

O černé a bílé krávě

Tuto alegorii mi kdysi vyprávěl jeden z bratří Gottliebových. Tuším, že Petr, ale také to mohl být Tomáš.

Na prosluněné stráni si dvě krávy spokojeně přežvykovaly čerstvou travičku. Byly od sebe k nerozeznání. Až na to, že jedna byla celá bílá a ta druhá komplet černá.

Opodál, ve stínu přerostlého dubu, hlasitě tloukl špačky stejně spokojený majitel oněch dvou výstavních hovězích kousků.

„Dobrý poledne, pane!“ oslovil spícího zvědavý pocestný. „Promiňte. Nechtěl jsem vás rušit, ale nedá mi to, když vidím ty nádherný kousky, co se tu pasou.“

„To nic. Stejně už musím něco dělat. Trochu mě to u včerejší muziky porazilo. Jaký máte přání?“

„Ále, jsem chtěl vyseknout poklonu těm kravám. Jsou nádherný!“

„To jo,“ zvedal se spáč. „Ta bílá je opravdová krasavice.“

„No já nevím, jak vám, ale mně ta černá přijde stejně krásná.“

„Jo. Ta černá, **ta taky**,“ odpověděl sedlák. Podrbal se čepicí na hlavě a popošel blíže k poutníkovi.

„Panečku, a jaký mají vemená,“ uznale pokyvoval hlavou fanoušek pasoucích se krav. „Kolikpak toho nadojí?“

„No tak ta bílá přes třicet litrů denně,“ pyšnil se farmář.

„Nemůžu si pomoci, ale ta černá mi přijde, že má to vemená stejně velký. To toho tolik nenadojí?“

„Ale jo. **Taky, taky**,“ zívnuł si pantáta a bylo vidět, že ho tohle téma nudí.

„No, pěkný jsou obě dvě, a určitě budou hodně vážit,“ nevzdával se poutník.

„Jak bych vám to řek. Průměrná dojnice váží takovejch šest set kilo. Tahle bílá, ta má už skoro sedm set,“ zahleděl se sedlák bílé krávé hluboko do netečných očí.

„A ta černá?“

„No jo. **Taky. Ta taky,**“ pravil sedlák otráveně a měl se k odchodu.

„Helejte se,“ nedal se zvědavec a přidal na hlase. „Nejste vy nějaké zaujatej?! Můžete mi říct, mimo toho, že jsou jinak barevný, jaké je mezi nima rozdíl?“

„Jo, to můžu,“ otočil se pantáta. „Ta bílá, ta je moje.“

„Aha. A ta černá?“

„**Ta – taky, taky.**“

I moje povídky jsou někdy černé a jindy bílé. A tak jsem je zamíchal, jako karty, zatřepal jimi, jako v šejkru, rozházel po zemi, jako listí po náměstí, a naslepo sebral jednu z nich. A kniha dostala jméno Příbalový leták. Klidně se mohla jmenovat úplně jinak.

Josef Laufer

Muž s ovázanou hlavou

„Šlapete mi na paty, pane!“

„A co mám dělat, když se na mě zezadu tlačej.“

„Postupujte dál, ať se všichni vejdem.“

„Jak dál? Vidíte, že je tady žlutá čára, a navíc diskrétní zóna. Je to tu jasně napsaný,“ ukázal napadený významně na podlahu hladkou jako ledová plocha před zápasem. „A navíc, nevšiml jste si, že už tam stojí zákazník?“

„Tak co tam sakra dělá? Už jsme tady celou věčnost.“

„O věčnosti bych radši nemluvil. Ta nás stejně nemine. Já už tu čekám tři neděle a zatím jich odbavili jedenáct. Tamten je dvanáctej. Kdo ví, za jak dlouho přijdu na řadu, a to není ještě jasný, jestli projdu,“ ukázal smutně čekatel středního věku s ovázanou hlavou směrem k bráně, na které svítil nápis „NEBE“. „A nesakrujte, nebo vám to tady spočítají.“

Uprostřed levého křídla veliké brány se konečně otevřelo okénko. Usmívající se svatý Petr pobídl nejbližšího čekatele, ať přistoupí.

„Omlouvám se. Měl jsem nějaké papírování,“ řekl vlídně a podíval se na hosta pohledem všechápajícího mudrce.

„Jsem papež, svatý Petře, a vy mě tu necháte trčet takovou dobu. Jako byste nevěděl, o koho jde.“

„Chcete říct, že jste byl papežem tam dole. Teď jste duše jako každá jiná,“ upřesnil svatý Petr papežovo aktuální postavení.

„Ano, to vím, ale na zemi jsem byl první po Bohu, a jako takový si určitě zasloužím zvláštní zacházení, když už jsem se ve jménu svaté Trojice tak nadřel,“ nedal se papež a chystal se vyjmenovat všechny své zásluhy, kterými udržoval ochabující stádo věřících.

„Já vím, já vím, že máte za sebou těžkou službu a vaše poslání mělo pro nás všechny jakýsi smysl. Proto rádi vyjdeme vstříc a ubytujeme vás tu podle vašich zásluh.“

„V tom případě bych si prosil apartmá s klimatizací a stále plným minibarem,“ poručil si papež.

„Určitě by se vám hodila i vířivka s masáží zad a nohou,“ dodal svatý Petr a nahlédl do knihy hostů. „Prosil bych jen trochu trpělivosti. Podívám se, jestli jste na seznamu VIP hostů.“

Chvilí listoval v knize vyvolených, a když tak učinil po několikáté, smutně pokrčil rameny a zaostřil pohled na netrpělivého papeže přes silné dioptrie:

„Je mi líto, ale v knize ví aj pí hostů nejste!“

„To přeci není možné!“ divil se papež. „Kdo jiný by tu měl mít privilegia než...?“

„Já vás dobře chápu,“ uklidňoval svatý Petr rozčileného papeže. „Nemám se někoho zeptat?“ pokračoval vlídně a vzal do ruky obstarožní model nebeského mobilu.

„Ježíši Kriste! Koho, koho? Copak já vím, jak to tady chodí?“

„Sám jste to řekl, Ježíše! Jenomže ten tu momentálně není. Od rána testuje nové Maserati na nebeskou páru. A vidíte! Tamhle zrovna jede. Ustupte stranou, musím otevřít bránu.“ Naleštěný sportřák neslyšně zabrzdil před nebeskou bránou.

„Ave, Péto! Něco nového?“ zeptal se elegantně vyhlízející vousáč v bílém obleku a sundal si sluneční brýle.

Je to pořád fešák, pomyslel si Petr a významně ukázal za sebe: „Tady Jeho pozemská Svatost papež se diví, že není uvedená v knize vybraných, a odvolává se na tebe.“

„Já ho neznám. Podívej se do dvoulůžáků, jestli tam něco nebude.“ Junior polechtal osmiválec a zmizel v oblacích.

„Tak jo,“ povzdechl si svatý Petr a začal listovat v jiné, ještě tlustější knize. Trvalo to dost dlouho, protože seznam čekatelů byl mnohem delší.

Papeže už bolely nohy, nebyl zvyklý tak dlouho stát, a vzteky se mu krabatělo čelo. Také už měl hlad. Ale to koneckonců všichni, kteří tu trpělivě čekali na svůj další osud.

„Ani tady vás nemohu nikde najít,“ řekl svatý Petr s účastí. „Mám někam zavolat?“ Uchopil opět služební mobil a důležité s ním zamával před udiveným papežem.

„Co já vím? Zavolejte Pána nás všech. Je přeci všemohoucí, vševědoucí. Ten by měl o mně všechno vědět.“ Svatý Petr naťukal tři jedničky

a hned byl spojen s Nejvyšším. „Haló, Pane! Ano, jsem to já. Mám tu žádost od papeže na ubytování ve dvouložkovém pokoji s manželskou postelí. Prý je zvyklý se rozvalovat, a jestli je to i se snídaní. Jenomže já ho tu nikde nemám. Cože? Vy ho neznáte? Kde? V ubikaci s jedním kavalcem a WC na chodbě? Ano, podívám se. Sbohem, Pane. Tedy s Vámi, Pane.“ Nastalo hluboké ticho.

Celý telefonát byl slyšet nejméně do poloviny zástupu, ve kterém určitě devětadevadesát procent čekatelů vědělo, kdo je papež. Takové faux pax nikdo nečekal.

„Nu což, slovo Boží je slovo Boží,“ zkrotl papež. „Ubikace také dobrá. Třeba se časem vypracují.“

„Chvilí strpení, budu si vás muset odškrtnout,“ pustil se svatý Petr do další, nejtlustší knihy pro lehké hříšníky s možností nápravy při veřejné prospěšné činnosti. Jenom stránky od P zabraly celé odpoledne. Už mi sem taky mohli nainstalovat nějaký počítač, pomyslel si svatý Petr. „Bohužel, pane, ani tady vaše nominace nefiguruje. Mám se zeptat až tam?“ Svatý Petr upřel svůj zrak do hlubin vesmíru a opět uchopil telefon.

„Myslíte Ducha svatého?“ zeptal se papež velmi opatrně, skoro šeptem.

„Přesně tak, Ducha svatého,“ opakoval nebeský vrátný důležitě.

„Co mi zbývá?“ rezignoval papež. Svatý Petr vyťukal tři nuly a chvíli uctivě čekal. Konečně to ve sluchátku luplo. S úklonou si vyslechl celou řeč Ducha svatého, jinak přezdívaného SMOKIE, a pak obřadně odložil aparát.

„Smouky, ech, totiž náš Duch svatý, vám vzkazuje, že pro vás tady žádná rezervace není. Rozladilo ho vaše tvrzení v éře dobývání planet, že prý s ním Panna Marie měla virtuální pletky jen tak, na dálku. Máte se vrátit na zem a zkusit to celý znovu vysvětlit trochu dialekticky. My tady nahoře jsme taky jenom lidi. Máme sice nadpřirozený schopnosti a velmi důležité poslání, ale co je moc, to je moc. Tak mazejte!“

Papež byl v tu ránu pryč. Kde, to nikdo neví. Možná se právě narodil v nějaké proletářské rodině jako příští revolucionář.

„Další, prosím!“ zavolal svatý Petr s přesvědčením, že do večere zvládne ještě jednoho čekatele. I když dneska bude k večeři jenom tenounce namazaný chléb s hořčicí bez párku, protože službu v kuchyni má celý týden sestra Tereza a ta je příkladně skromná a šetrná. Konečně trochu zhubnu, pomyslel si svatý Petr a nastavil laskavé ucho.